

ΨΕΥΤΟΠΟΛΕΜΟΣ

Ψευτοπόλεμον φεβροῦ ἀκούεται ἀντάρα,
 'στοὺς ἀμαξίδες δίνονται γὰρ τὸ Σταυρὸ καπάρια,
 καπνίζοντ' αἰδηρόδρομοι τῆς Ἀττικῆς-Λαυρίου,
 καὶ γίνετ' αὐτὴ δὴ καὶ χαλασμός Κυρίου
 Βρίσκοντ' δουλιὰ οἱ ρήτορες καὶ οἱ σουλατσαδόροι,
 καὶ τρέχοντ' κομβολογίδες καὶ τρέχοντ' ὁδοιπόροι.

✽

Καρότσια ἐκτοπίζονται, μεϊράζονται φουσιὰ,
 μὲ Λυδί ἐκκορηγάζονται καὶ δίγη καὶ τουφέκια,
 γυαλίζονται χρυσὸ κουμπιά, λαμποκοποῦν σπαλέταις,
 βροντοῦν ταμπὰνλα μὲ βοή, σημαίνουν ἢ τρομπέταις,
 πέρτουν καὶ δύνουν προσταγὰς κλητῆρες καὶ ἀστονόμοι,
 τρέχει μὲ τὴν ἐμπρέλλα τῆς καὶ ἡ Ροζεὶ ἀκόμη.

✽

Ἐτοιμασίαις βραστικαῖς καὶ τελειωμὸν δὲν ἔχουν,
 γαϊδούρια, κάρρα καὶ ἄμαξαις ἀπὸ ρυτῆρος τρέχουν,
 χιλιμετρίζοντ' ἰάλογο, τραβοῦν κλωτσιαῖς οἱ μουλάρια,
 γαργίζοντ' ἐλ λαρωνικά τοῦ κρητοῦ Σταμούλη,
 ἀφρίζοντ' γὰρ τὸν πόλεμο οἱ νέοι πολεμάρχαι,
 ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη χαλασμός . . . κρεμοῦν τὸν Πατριάρχη.

✽

Ἄλλ' ἔλατ' ἀπὸ μὲς 'στὴ βοή γενναῖο παλληκάρι
 καθάλα σὲ μοναστηριῶν ἀβάσταξε μουλάρια,
 ὡς τὸν ἀρχαῖον ἄγγελον τοῦ Μαραθῶνος τρέχει
 καὶ εἰς τοῦ Σταυροῦ τοὺς μαχητὰς φωτίζει ὅτι βρέχει.
 Βροχή καὶ λάσπη 'πλακώσει . . . κρῖμα καὶ πᾶσι κρῖμα . . .
 κάτω ὁμέσως τάρματα, μὴ προχωρῆτε βῆμα.

✽

Ἔτσι φωτίζει 'στὸ Σταυρὸ αὐτὸ τὸ παλληκάρι
 καὶ χάνεται σὰν ἀστραπὴ μαζί μὲ τὸ μουλάρια,
 ἢ δὲ φωνὴ τοῦ ἀντηχεῖ εἰς ἄντρα καὶ εἰς ὄρη,
 γυροῦν τ' ἐξέται, πελτασταί, οὐσσάροι, λογχοφόροι,
 καὶ οἱ πρόγονοι ἀπ' τοῦ Σταυροῦ φωτίζουν τὸ βορρὸ:
 λάσπη καὶ ὁ ψευτοπόλεμος σὰν τὸν ἀληθινὸ!

Σουρτ

ΕΠΙΦΑΝΗΣ ΜΑΓΕΙΡΟΣ

Ἀπεβίωσε κατ' αὐτὰς ἐν ἡλικίᾳ λίαν προβεβηκυῖα ἀνὴρ
 τις ἀφανὴς μὲν τῶρα καὶ ἄγνωστος παρὰ τοῖς πολλοῖς, ἀλλ'
 ὅστις ἔσχε ποτὲ στιγμὴν ἐπιστημότητος ἐν αὐτῷ μάχιστα τῷ
 κέντρῳ τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῶν φώτων, ἐν τῇ ἐστὶ τῶν
 ἐπιστήμων ἀνδρῶν.

Ὁ ἀποθανὼν, καλούμενος Κώστας Παπαδημητρίου, ἐκ
 Δαρδανελλίων, δὲν ἦτο οὔτε δημοτικὸς σύμβουλος, οὔτε δη-
 μοσιογράφος, οὔτε καὶ ἐφευρέτης μεθόδου πρὸς ἀποξήρανσιν
 τῆς σταφίδος. Ἡ Πρόνοια ἦτις μεριμνᾷ διὰ τὴν πλήρωσιν
 τοῦ στομάχου τῶν πετεινῶν τοῦ οὐρανοῦ διὰ τροφῆς ἀπλου-
 στῆτος, ὅσον καὶ διὰ τὴν τοῦ στομάχου τοῦ γαστριμαργίου
 διὰ τροφῆς πολυσυνθέτου, κατέστησεν αὐτὸν μάγειρον!

Ἄν ὁ Παπαδημητρίου ἔζη εἰς τὴν ἐποχὴν τῶν Λουκούλ-
 λων καὶ τῶν Ἀπικίων, βεβαίως ἡ ἱστορία θὰ μετεδίδαζε τὸ
 ὄνομά του μετὰ φήμης ἐξαιρετικῆς εἰς τοὺς μεταγενεστέρους.
 Ἐν τούτοις καὶ εἰς τὸν αἰῶνα τοῦτον ἡ φήμη τοῦ ἑλλήνος
 μαγείου ἡδυνήθη νὰ ἐπεκταθῇ ἐπέκεινα τῶν χυτρῶν καὶ τῶν
 ἐσχαρῶν τοῦ μαγειρίου του. Μάγειρος τοῦ ἐπιφανοῦς ἐκ Φανα-
 ρίου εὐπατρίδου Μιχαήλοδα τοῦ Σούτσου, διετέλει τοιοῦτος

καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ κ. Ἰωάννου Σούτσου, ὅτε οὗτος εὐρίσκετο
 ἐν τῇ ἐν Παρισίοις ἑλληνικῇ πρεσβείᾳ, συναναστρεφόμενος μετὰ
 τῶν διαπρεπόντων ἐν τοῖς γράμμασι καὶ ταῖς τέχναις, καὶ
 ἰδίως μετὰ τῆς πλειάδος τῆς μεσουρανούσης ἐπὶ τῆς βασι-
 λείας τοῦ Λουδοβίκου Φιλίππου. Μετὰ τῶν ἡμερῶν, ἐνῶ ἐγευ-
 μάτιζε παρὰ τῷ κ. Σούτσῳ, ὁ Ἀλέξανδρος Δουμάς, ὁ ἐπιφα-
 νὴς μυθιστοριογράφος, οὗτος ἡ γαστριμαργία ἐξισούτο μὲ
 τὴν μεγαλοφυΐαν, τοσοῦτον κατεβίβη ἐκ τοῦ τεχνικωτάτου
 πιλαφίου τοῦ παρατεθέντος εἰς τὴν τράπεζαν, ὥστε ἠθέλησε
 νὰ γνωρίσῃ αὐτοπροσώπως τὸν μάγειρον. Ὁ οἰκοδεσπότης
 παρουσίασε τότε πρὸς τὸν ἐξοχὸν συγγραφεὴ τὸν ἑλληνα μά-
 γειρον, ὅστις εἰς τοὺς ἐπαίνους τοῦ Δουμά καὶ εἰς τὴν ἐρώ-
 τησιν αὐτοῦ ἂν ἐπιθύμει νὰ τῷ χάρισῃ πρὸς ἀνάμνησιν,
 ἀπῆντησε μετριοφρόνως ὅτι ἐπιθύμει μόνον ἓνα τόμον τῶν
 συγγραμμάτων του μετὰ τῆς ἰδιοχειροῦ υπογραφῆς τοῦ συγ-
 γραφέως. Τὸν τόμον τοῦτον προθύμως ἐδώκεν ὁ Δουμάς
 πρὸς αὐτὸν ἐπιγράφας γαλλιστὶ εἰς τὴν πρώτην σελίδα τοῦ
 βιβλίου τὴν φράσιν: au meilleur faiseur de pilaf.

Μόνον χάριν τοῦ περιστατικοῦ τούτου ἐκρίναμεν καλὸν νὰ
 μνημονεύσωμεν τοῦ θανάτου τοῦ γηραιῦ μάγείου, ὅστις
 ἔζησε μέχρι τέλους περιθαλπόμενος παρὰ τῆς οἰκογενείας ἣν
 ἐπὶ μακρὸν ὑπηρέτησεν. Ἐπὶ τέλους ὁ ταλαιπώρος μάγειρος
 ἐγένωσκε νὰ παρασκευάζῃ τόσο καλὰ τὸ πιλάφι ὥστε νὰ
 ἐπισύρῃ τοὺς ἐπαίνους τοῦ Ἀλεξάνδρου Δουμά, ἐνῶ πολλοὶ
 ἄλλοι γνωστότεροι αὐτοῦ τιμῶνται. ἂν καὶ δὲν εἰξεύρουσιν
 ἄλλο παρὰ νὰ πρῶγῳσι τὸ πιλάφι ἔτοιμον!

Ρεμενσχιέντη

ΕΙΚΩΝ

ΤΗ ΚΥΡΙΑΙ ΝΗΤΙΧΡΙΣ

Μοιάζ' ἡ εἰκόνα σου μορφὴ ἀγγελολαχωμένη,
 ἀλλ' ὅμως ἂν οἱ ἄγγελοι μὲ τὴ μορφὴ σου μοιάζουν,
 κανένας σὴν παράδεισο ἀπ' τοὺς θνητοὺς δὲν μπαίνει,
 γιὰτὶ τὰ δέω μάτια σου κάθε θνητὸ κολάζουν.

✽

"Ὅχι, δὲν εἶν' ἀγγελικὴ καθόλου ἡ μορφὴ σου
 καὶ ἔχει διαδόλου γόητος τὴ στάσι καὶ τὴ χάρι....
 Μὰ τί παράδεισοι χρυσῇ, τί τρέλλα, σιλλογίσουν,
 ὁ ἀνιτέρω διάβολος στὸ σκότη νὰ μὲ πάρῃ!...

ΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΚΑΡΑΒΑΝΑΣ

Ὁ Δεκανεὺς διατάσσει ἀρίθμησιν. Μετὰ τὸ τέλος δὲ ταύ-
 της εὐρίσκονται παρόντες μὲν 20 ἐκ τῶν ὑπ' αὐτὸν ἀνδρῶν,
 καὶ ἀπόντες τρεῖς.

Καὶ ὁ δεκανεὺς ἐν ὀργῇ:

— Νὰ ἐβγουν τρία βήματα ἔμπρός!!

✽

Πόσον ἀρέσκονται εἰς τὰς ὁμοιοκαταληξίας αὐτοὶ οἱ στρα-
 τιῶται! Παρετήρησα ὅτι πᾶς ἐφεδρὸς δεικνύει ἰδιόζουσα

προτίμησιν πρὸς τρία πράγματα — τὴν κουραμάνα, τὴν καρβάνα καὶ τὴν παραμάνα — καὶ ἰδιαιτέραν ἀποστροφὴν πρὸς τὴν — θιάνα.

††

Ὁσάκις γίνεται ἀρίθμησης εἰς τὸν λόγον μας, παρατηρῶ περιέργως ὅτι ὁ νεκρὸς τελειόφοιτος, ὁ πλησίον τοῦ ἀριθμοῦ 100, ὁσάκις ἀκούῃ τὸν γείτονά του προφέροντα τὸν ἀριθμὸν τοῦτον, βουλώνει αὐτομάτως τοὺς ῥώθωνάς του διὰ τοῦ μανδύλου του.

††

Κατὰ τὴν θεωρίαν:

Ὁ δεκαεὺς: Ἡ βροῦτης εἶνε ἓνα πρᾶγμα ποῦ πᾶει ὅλο πρὸς τὰ κάτω. Τίποτε ἄλλο δὲν κύνει.

††

Ὁ δεκαεὺς (πρὸς ἓνα τῶν στρατιωτῶν): Διατί, βρέ, δὲν ἤσουν γῆς εἰς τὰ γυμνάσια;

Ὁ στρατιώτης: Κύριε δεκανέα, εἶχα ἐγκέφαλον (= πο-νοκέφαλον).

††

Ὁ στρατιώτης (πρὸς τὸν λοχίαν, κρατῶν κουραμάναν κα-καυμένην): Κύρ λοχία, νὰ τὴν ἀλλάξω. γιατί' εἶνε πολὺ καυμένη.

Ὁ λοχίας: ὦχ, ἀδελφέ, δὲν εἶνε τίποτε! Ἡ παραγορά τοῦ φούρνου τὴν ἔκαμ' ἔτσι!

††

Ὁ λοχίας (κατὰ τὴν θεωρίαν): Τὸν ἐχθρὸν θὰ τὸν δια-κρίνης ἀπὸ τὰ λακτίσματα (= ὕλακας) τῶν κυνῶν.

††

Εἰς ἀξιωματικὸς πρὸς τὸν δεκανέα:

Σεῖς ὀφείλετε νὰ μὴ συναγελάζεσθε μετὰ τῶν στρατιωτῶν.

††

Ὁ δεκανεὺς: Προορισμὸς τοῦ στρατιώτου εἶνε νὰ ὑπο-τάσσεται εἰς τὰς ὁρμὰς τῶν ἀνωτέρων του.

††

Ὁ αὐτός: Αἰχμάλωτος θὰ πῇ ὅταν ἓνας φύγῃ ἀπὸ τὸν ἐλ-ληνικὸν στρατὸν καὶ πᾶει εἰς τὸν τουρκικὸν καὶ γυρίσῃ πίσω εἰς τὸν ἐλληνικὸν καὶ τὸν τσακώσουν.

††

Ὁ λοχίας: Στρατιώτης θὰ πῇ νὰ σὲ πέρνουνε ἀπὸ πο-λίτη φαντάρο γὰ νὰ τρῶς με τὴν ὥρα σου, νὰ πίνης με τὴν ὥρα σου, νὰ κοιμᾷσαι με τὴν ὥρα σου καὶ νὰ περπατᾷς με τὴν ὥρα σου με σεβασμὸ ἀπεριόριστο εἰς τοὺς ἀνωτέρους σου. Πολίτης θὰ πῇ νὰ τρῶς ὅποτε θές, νὰ κοιμᾷσαι ὅποτε θές, νὰ περπατᾷς ὅποτε θές καὶ νὰ κύνης ὅ,τι θές.

††

Ὁ δεκανεὺς: Ὁ περιορισμὸς τοῦ στρατιώτου εἶνε ἡ ὑπε-άσπις τῆς πατρίδος. Ὁ στρατιώτης εἶνε στρατιώτης. Κοκ-κίλωσ' αὐτό!...

††

Ὁ δεκανεὺς πρὸς τοὺς ἐν τῇ γραμμῇ στρατιώτας ψιθυ-ζόντας:

— Μωρὲ θὰ σωπάσετε, μουλάρια τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ!...

ἜΣΤΗ ΣΗΜΑΙΑ ΜΟΥ

Λιγερὴ γαλανομάτα,
μοναχὴ μου συντροφιά,
ὅλη δόξα, ὅλη νεῖατα,
ὅλη χάρι κι' ὠμορφιά!

✽

Ἡ ἐλπὶς σου φτερουγίζει
ἐστὶ γαλᾶζα σου θεωρία
καὶ ἡ ὄψις σου χαρίζει
τὴν οὐράνια ἐλευθερία.

✽

Ὅπου ἡ ὄψις σου προβάλλει
σπαρταρὴ καθὶ καρδιά...
Κ' ἔχουνε καρδιά μεγάλη
τῆς Ἑλλάδος τὰ παιδιά.

✽

Μέσ' ἐστὶ ἀφρόπλαστα πελάγη,
μέσ' ἐστὶ μαύρη ἐρημιά,
ὅπου χλόνια, ὅπου πάγοι,
ὅπου ἄταφα κορμιά.

✽

Ὅπου ἀγώνευστο σκοτάδι
μὲ τὸ γέρο τὸ βριά,
ὅπου βγαίνουνε τὸ βράδυ
τ' ἀγριότερα θεριά.

Ὅπου ὁ θάνατος ἀπλώνει
καὶ ρουζὶ κάθε πνοή,
ὅταν σὺ προβάλλῃς μόνη,
ξαναφέρνεις τὴ ζωή.

✽

Λιγερὴ γαλανομάτα,
ὦ γλυκεῖά μου συντροφιά,
ὅλη δόξα, ὅλη νεῖατα,
ὅλη χάρι κι' ὠμορφιά.

✽

Ὅμως ἄκουσε καὶ μένα,
ὦ Σημαία γαλανή,
ἔχω κι' ἑλλή σὰν ἐσένα,
κι' ἄς μὴ σοὶ κακοφανῇ.

✽

Ἄν' ὅτῃν ὄψις δὲν σοὶ μοιάζει,
ὅμως μοιάζετε πολὺ,
σὰν ἐσένα ἔχει νάζι,
σὰν ἐσένα εἶνε καλή.

✽

Κ' ἡ καρδιά μου πάντα βάνει
σὲ καὶ 'καίνηνε μαζί,
ἐστὶ πλευρό σου ν' ἀποθάνῃ
καὶ ἐστὶ πλάι τῆς νὰ ζῇ.

Guerrille

Ο ΤΥΠΟΣ ΜΑΣ

Ἐκ τοῦ Ἐπόπτου τῆς Τριπόλεως:

«Ὁ καιρὸς παρὰ τὸ σύνθημα διὰ τε τὸν τόπον μας καὶ τὴν ἐποχὴν εἶναι λαμπρὸς μεγάλων ὠφελειῶν πρόξενος προ-οιωνιζόμενος διὰ τε τὰ σπαρτά καὶ τὰ κτήνη».

††

Ἐκ τοῦ Ἐθνικοῦ Μεγαλειοῦ Βώλου.

«Διὰ τοῦ ἡμετέρου στόλου θὰ καταλάβωμεν ἀκρωτήρια, κόλπους, λιμένας καὶ πόλεις».

††

Ἐκ τῆς Τριχωρίας:

«Σύντροφος τοῦ Μακράκη καὶ ὁ ἐσχάτως ἐν τῇ «Ἀκρο-πόλει» ἐκ Γερμανίας δῆθεν γράφων. Δὲν εἶνε Ἕλληνας! Ψεύ-δεταί! διότι ἂν ὄντως Ἕλληνας εἶνε, καὶ ἂν ὄντως ὁ Μόλτκε ὠμίλησε μετ' αὐτοῦ καὶ τῷ εἶπεν ὅτι οἱ Ἕλληνες ἔπρεπε νὰ καταλάβωσι τὴν Θεσσαλονίκην διὰ νὰ ἔλθωσιν εἰς Ἀθή-νας οἱ Τούρκοι, δὲν ἔπρεπε νὰ δημοσιεύσῃ τὴν φιλέλληνα ταύτην συμβουλήν τοῦ Μόλτκε ἐν τοῖς ἐφημερίσιν, ἀλλ' ἔπρεπε νὰ τὴν ὑποβάλῃ ἐν πατριωτικῇ μυστικότητι εἰς τὴν Κυβέρνησιν τῆς Ἑλλάδος ἐπὶ ἀποδείξει».

††

Ἐκ τῆς Ἠχοῦς τῆς Τήρου:

«Καὶ δὲν ἔχει μόνον τοῦτο, ἀλλὰ θέλουσι καὶ μισθοὺς μεγαλειτέρους ἀπὸ τοὺς σημερινούς καὶ ἀπόλυτον ἐλευθερίαν ὡς πρὸς τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐπιστατῶν, ὑπηρετῶν, ἀνεμοδει-κτῶν καὶ ὠροδεικτῶν διότι τὸ κόμμα ἔχει ἀνάγκην πολλῶν ρουσφετιῶν».

††

Ἐκ τῆς Τριχωρίας:

«Μήπως δὲν γράφετε τὴν ἐφημερίδα μόνοι σας καὶ ἔχετε τινα γέμοντα φελλῶν, πετρῶν δηλαδὴ, διαβόλων φορτωμέ-

Ὁ Λοχίας Τρεῖς